

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/8/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200705
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200705.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci sťažovateľa (predtým žalobca): D. F. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., zastúpeného PETKOV & Co s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 50 430 742, proti žalovanému: Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, so sídlom Cesta na Červený most 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PUSR-2016/9393-2/30659/29/ZLN z 26. apríla 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/87/2016-45 zo 14. decembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/87/2016-45 zo 14. decembra 2016 z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie správneho súdu

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 23S/87/2016-45 zo 14.12.2016 ako nedôvodnú zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PUSR-2016/9393-2/30659/29/ZLN z 26.04.2016 a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení rozsudku správny súd uviedol, že Krajský pamiatkový úrad Bratislava (ďalej aj „KPÚ Bratislava“ alebo „správny orgán prvého stupňa“) vydal pod č. KPUBA-2016/4788-1/7780 dňa 02.02.2016 podľa § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu (ďalej len „zákon č. 49/2002 Z. z.“ alebo „pamiatkový zákon“) rozhodnutie na odstránenie zrealizovanej nepovolenej úpravy nehnuteľnosti v rozsahu strešnej terasy domu s adresou I. ulica XX v B. (zrejme chybou v písaní správny súd uviedol I. ulica), parcelné č. XXX/XX, k. ú. Q. F., obec B. - objekt, ktorý nie je národnou kultúrnou pamiatkou evidovanou v ústrednom zozname pamiatkového fondu, nachádza sa na území

mestskej pamiatkovej rezervácie Bratislava v rozsahu - uzavretá drevená konštrukcia vo vzhľade záhradného domčeka určeného na odkladanie náradia, ktorá je situovaná v priestore strešnej terasy, najneskôr do siedmych kalendárnych dní od doručenia rozhodnutia.

3. V dôvodoch rozhodnutia prvostupňový orgán verejnej správy uviedol, že za nepovolenú a uskutočnenú zmenu dotknutej časti stavby je zodpovedný žalobca. KPÚ Bratislava najskôr vydal v predmetnej veci výzvu na vykonanie nápravy, no k nej nedošlo, nepovolené úpravy neboli odstránené. Úprava terasy zrealizovaním nepovolenej drevostavby so šindľovou strechou je z hľadiska ochrany pamiatkového fondu cudzorodým a neestetickým prvkom v danej lokalite, narušuje architektonické riešenie strešnej krajiny v danej ulici, je vizuálne nevhodný a výrazne vnímateľný z prístupových ciest k Bratislavskému hradu ako ústredného bodu so symbolom Bratislavy, hlavného mesta Slovenskej republiky. Je pritom irelevantné, či uvedenú úpravu strešnej terasy možno alebo nemožno označiť ako stavebnú podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon).

4. Proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňového orgánu verejnej správy podal žalobca odvolanie. Žalovaný rozhodnutím č. PUSR-2016/9393-2/30659/29/ZLN z 26.04.2016 zmenil rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy tak, že žalobcovi uložil povinnosť do 15 kalendárnych dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vykonať na vlastné náklady nápravu na nehnuteľnosti v pamiatkovom území tak, že zo strešnej terasy domu na I. (správny súd zrejme chybou v písaní uviedol I. ulica) v B., parcelné č. XXX/XX, k. ú. Q. F., nachádzajúcim sa v území pamiatkovej rezervácie Bratislava, bude odstránená drevená konštrukcia vo vzhľade záhradného domčeka, ktorá tam bola umiestnená bez povolenia príslušného orgánu štátnej správy na ochranu pamiatkového fondu.

5. Dôvod na zmenu rozhodnutia videl žalovaný v tom, že prvostupňový orgán verejnej správy vo výroku svojho rozhodnutia nesprávne určil termín na plnenie uloženej povinnosti. Žalovaný ako odvolací orgán tento nedostatok odstránil tým, že vykonateľnosť rozhodnutia nasleduje až po jeho právoplatnosti a zároveň určil lehotu na plnenie 15 dní z dôvodu, aby nevznikli pochybnosti o tom, že odvolateľ mal dostatok času na odstránenie nepovolenej drevenej konštrukcie zo strešnej terasy predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaný konštatoval, že KPÚ Bratislava v správnom konaní nepochybne preukázal, že žalobca ako vlastník bytu č. XX na X.. poschodí predmetnej nehnuteľnosti, ktorá nie je národnou kultúrnou pamiatkou, ale je situovaná v pamiatkovej rezervácii Bratislava, umiestnil a ponechal bez predchádzajúceho rozhodnutia alebo záväzného stanoviska KPÚ Bratislava ako príslušného orgánu štátnej správy na ochranu pamiatkového fondu na strešnej terase predmetnej nehnuteľnosti drevenú konštrukciu v tvare a o rozmeroch záhradného domčeka, ktorá v diaľkových pohľadoch splyva s predmetnou nehnuteľnosťou, na ktorej je umiestnená a spôsobuje nepriaznivú vizuálnu zmenu dotknutej časti pamiatkového územia, zmenu objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru nehnuteľnosti. Drevená konštrukcia so šindľovou strechou na streche predmetnej nehnuteľnosti je v danom pamiatkovom území cudzorodým prvkom, narušuje architektonické vnímanie strešnej krajiny a je výrazne vnímateľná z verejného priestranstva, najmä z prístupových ciest k Bratislavskému hradu.

6. Správny súd následne citoval čl. 1 ods. 1 prvá veta, ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 20 ods. 3, čl. 44 ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 ods. 1, § 9 ods. 8, § 28 ods. 4 písm. b), § 29 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 30 ods. 1, § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. a skonštatoval, že po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že orgány verejnej správy postupovali v súlade so zákonom č. 49/2002 Z. z. Ustanovenia citované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia boli podľa správneho súdu správne aplikované na zistený skutkový stav veci.

7. Ďalej správny súd uviedol, že niet pochyb o tom, že nehnuteľnosť, na ktorú žalobca umiestnil a ponechal uzavretú drevenú konštrukciu v tvare a rozmeroch záhradného domčeka, sa nachádza na území Pamiatkovej rezervácie Bratislava. Žalobca, ako každý iný vlastník nehnuteľnosti v pamiatkovom území, je povinný s nehnuteľnosťami nakladať a užívať ich tak, aby neohrozoval pamiatkové hodnoty konkrétneho pamiatkového územia, pričom je povinný riadiť sa rozhodnutiami a záväznými stanoviskami KPÚ Bratislava.

8. Podľa správneho súdu žalobca celú svoju argumentáciu v žalobe postavil na tom, že umiestnenie kedykoľvek odstrániteľnej drevenej konštrukcie v tvare a veľkosti záhradného domčeka nemožno považovať za vykonanie stavby, stavebnej zmeny alebo udržiavacích prác na nehnuteľnosti a dokonca, že to nie je možné považovať ani za úpravu nehnuteľnosti.

9. Keďže pamiatkový zákon neupravuje čo je stavbou, je potrebné podľa správneho súdu analogicky aplikovať ustanovenia stavebného zákona. V tejto súvislosti poukázal správny súd na § 139b ods. 6 stavebného zákona a uviedol, že drobnými stavbami sú napríklad kôlne, prístrešky, zariadenia na nádoby na odpadky, stavby na chov drobného zvieratstva, sauny a iné. Správny súd dospel k záveru, že aj v prípade drevenej konštrukcie vo veľkosti a tvare záhradného domčeka, ktorá je umiestnená na terase budovy a má doplnkovú funkciu pre hlavnú stavbu, ide o drobnú stavbu, ktorá zmenila výškové a aj objemové členenie budovy, a teda došlo k úprave pôvodnej stavby doplnením o drobnú stavbu.

10. Správny súd poukázal na § 32 ods. 5 pamiatkového zákona a skonštatoval, že ak žalobca na strešnej terase umiestnil a ponechal drobnú stavbu, ktorou došlo k úprave pôvodnej stavby doplnením o drobnú stavbu, bez predchádzajúceho rozhodnutia alebo záväzného stanoviska príslušného krajského pamiatkového úradu, bol namieste postup KPÚ Bratislava podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona.

11. K argumentácii žalobcu, že drevená konštrukcia nachádzajúca sa na terase polyfunkčnej stavby nezasahuje do príslušných charakteristických pohľadov a nespôsobuje nepriaznivé zmeny pamiatkového územia správny súd uviedol, že o tom, že predmetná stavba je na strešnej terase dobre viditeľná svedčí fotodokumentácia, ktorá je súčasťou administratívneho spisu. V tomto smere bolo vykonaných viacero miestnych ohliadok z verejných komunikácií, z ktorých bola predmetná fotodokumentácia vyhotovená. Žalobca, hoci bol opakovane predvolávaný na miestne ohliadky, sa miestnych ohliadok nezúčastňoval. Z predmetnej fotodokumentácie možno podľa správneho súdu už na prvý pohľad uzavrieť, že v detailnejších ale aj panoramatických pohľadoch dokumentuje negatívnu zmenu objemového a aj výškového členenia dotknutého polyfunkčného domu a jeho okolia umiestnením nepovolenej drobnej stavby - drevenej konštrukcie v tvare a rozmeroch záhradného domčeka na strešnú terasu. Táto fotodokumentácia preukazuje, že došlo k zmene výškového a aj objemového členenia budovy. Zmena je dobre vnímateľná nielen z Bratislavského hradu (hradného kopca), ale aj zo I. ulice, ktorá je prístupovou ulicou na Bratislavský hrad. V danom prípade nejde o bagatelnú zmenu (neviditeľnú zmenu), ale o dobre viditeľnú zmenu a to aj zrakom bežného človeka, o čom svedčí skutočnosť, že prvotný podnet o nepovolenej drobnej stavbe vyšiel od „bežného človeka“.

12. Z čl. 3 Deklarácie Národnej rady Slovenskej republiky o ochrane kultúrneho dedičstva č. 91/2001 (ďalej len „deklarácia“), čl. 20 ods. 3, čl. 44 ods. 2 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky podľa správneho súdu vyplýva, že pokiaľ je predmetom vlastníctva nehnuteľnosť v pamiatkovom území, jej vlastník je vo výkone vlastníckeho práva obmedzený v súlade s pamiatkovým zákonom a je povinný plniť si povinnosti v zmysle tohto zákona. Správny súd dospel k názoru, že žalobca sledoval v tomto prípade výlučne svoje osobné záujmy. V tejto súvislosti dodal, že ústavou garantované základné právo na využívanie vlastníctva nie je nadradené ústavne garantovanému základnému právu na ochranu kultúrneho dedičstva. Ochrana kultúrneho dedičstva je verejným záujmom v zmysle čl. 3 deklarácie. Právo na ochranu kultúrneho dedičstva prináleží každému občanovi Slovenskej republiky. Ústava Slovenskej republiky jednoznačne bráni vlastníkovi v bezprostrednom výkone svojho vlastníckeho práva nad mieru ustanovenú zákonom.

13. Správny súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia a predchádzajúceho konania, na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že v medziach žaloby je rozhodnutie žalovaného v súlade so zákonom. Žalovaný vec správne právne posúdil, náležite sa vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie vyčerpávajúco odôvodnil. Správny súd preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol. Žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, správny súd náhradu trov konania nepriznal, aplikujúc § 167 ods. 1 SSP a contrario.

II.

Kasačná sťažnosť

14. Proti rozsudku správneho súdu podal riadne a včas kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) prostredníctvom právneho zástupcu, z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok správneho súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zruší a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca zároveň žiadal priznať mu právo na náhradu trov konania.

15. V dôvodoch kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že správny súd nesprávne právne posúdil otázku, či drevená konštrukcia, nachádzajúca sa na terase polyfunkčného domu, je drobnou stavbou v zmysle § 139b ods. 6 stavebného zákona, keď nezohľadnil, že aj drobná stavba je stavbou a musí spĺňať charakteristické znaky stavby podľa § 43 ods. 1 stavebného zákona.

16. Správny súd podľa sťažovateľa v rozsudku vôbec neuviedol, na základe akých skutočností zistených správnymi orgánmi dospel k záveru, že drevená konštrukcia postavená sťažovateľom je stavbou resp. drobnou stavbou a rovnako neuviedol, z akých zistených okolností dospel k záveru, že drevená konštrukcia má k polyfunkčnej budove doplnkovú funkciu, keďže správne orgány a ani správny súd túto skutočnosť vôbec neskúmali.

17. Podľa sťažovateľa sa správny súd nevysporiadal ani s tým, ako dospel k záveru, že drevená konštrukcia zmenila výškové a objemové členenie polyfunkčnej budovy. Ak je totiž drevená konštrukcia samostatnou vecou, ktorá navyše nie je stavbou a nie je ani s polyfunkčnou budovou nijakým spôsobom spojená, je premiestniteľná, kedykoľvek odstrániteľná a navyše ani nie je z podkladov správneho rozhodnutia zrejmé, či má alebo nemá k polyfunkčnej budove doplnkovú funkciu, nemôže byť bez ďalšieho prijatý ani záver o tom, že drevená konštrukcia zasahuje do objemového alebo výškového členenia stavby. Práve naopak, drevená konštrukcia do objemového ani do výškového členenia budovy, jej podstaty, možnosti využitia, veľkosti a rozlohy vzhľadom na vyššie uvedené nijakým spôsobom nezasahuje a toto členenie zostáva drevenou konštrukciou podľa sťažovateľa nedotknuté.

18. Sťažovateľ má za to, že keďže v konaní o náprave nebolo preukázané, že drevená konštrukcia je drobnou stavbou v zmysle § 43 ods. 1 v spojení s § 139b ods. 6 stavebného zákona, pričom je podľa neho irelevantné, či skutočnosti tomu svedčiacie nebolo možné zistiť objektívne alebo či ich správny orgán opomenul skúmať, resp. ich nebolo možné zistiť z dôvodu, že sťažovateľ využil právo neusvedčovať sa z vlastného protiprávneho konania, nie je možné vec nielen skutkovo ale ani právne správne posúdiť a vyvodiť voči sťažovateľovi administratívnoprávnu zodpovednosť.

19. Fotodokumentácia zaobstaraná prvostupňovým správnym orgánom je podľa názoru sťažovateľa príliš detailná, nezodpovedajúca miere podrobnosti (detailnosti) žiadneho z pohľadov v zásadách označených za chránené. Sťažovateľ má za to, že fotodokumentácia nerešpektuje vizuálne prostredie chráneného pohľadu pamiatkového územia ako celku, a teda ani nebolo dobre možné v konaní posúdiť skutočnú mieru, ktorou drevená konštrukcia zasahovala do chráneného pohľadu (fotodokumentácia pochádza z bezprostrednej blízkosti polyfunkčnej budovy z ulice I., pričom chránený pohľad treba vnímať komplexne), či vôbec do tohto pohľadu zasahovala a ak zasahovala, či zásah ňou spôsobený bol natoľko závažný a neprimeraný, že bolo nevyhnutné poskytnúť primeranú ochranu záujmu vyplývajúceho z pamiatkového zákona. Mieru negatívneho zásahu, ak nejaký vznikol, postavením drevenej konštrukcie do chráneného pohľadu je podľa sťažovateľa potrebné vnímať zrakom bežného človeka, vidiaceho chránený pohľad voľným okom v celosti tohto pohľadu a nie pohľadom, ktorý je možné docieľiť využitím funkcie zoom na digitálnom fotoaparáte tak, že je možné vidieť iba určitý výsek z chráneného pohľadu.

20. Vychádzajúc z čl. 44 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je podľa sťažovateľa zrejmé, že ochrana kultúrneho fondu nie je absolútna, keď zákon ani Ústava Slovenskej republiky nevyklúčujú možnosť zásahu (či už pozitívneho alebo negatívneho) do pamiatkového fondu, a teda je prípustné aj ohrozenie či poškodenie pamiatkového fondu, ak neprekračuje mieru, ktorú zákonodarca zákonom stanoví za neprípustnú. To znamená, že do pamiatkového fondu je možné zasahovať, a to aj negatívne, pričom hranice, kedy sa už negatívne zasahovanie do kultúrneho fondu považuje za tak závažné, že je neprípustné, má stanoviť zákon.

III.

Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

21. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že považuje napadnutý rozsudok správneho súdu za vecne správny a zákonný.

22. Zmontovanie predmetnej drevenej konštrukcie tvaru záhradného domčeka na strešnú terasu domu bez úpravy povrchu terasy domu a bez upevnenia tejto konštrukcie na terasu domu nebolo podľa žalovaného prakticky možné. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že v spisovej dokumentácii KPÚ Bratislava je fotografia F. Q. z 02.05.2014, ktorá spolu s jej mailovou komunikáciou preukazuje, že drevená konštrukcia domčeka bola na strešnej terase domu postupne montovaná. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal aj na mailové vyjadrenie menovanej z 13.10.2015, v ktorom sa uvádza, že „Práce na drevenej nadstavbe na I. boli začaté v máji 2014, podnet som zasielala akonáhle stáli nosné časti nadstavby. Následne potom bol realizovaný drevený obklad obvodového plášťa a prestrešenie, na plnom podbití sú uchytané pásy z asfaltového šindľa. Momentálne slúži nadstavba ako sauna, sklenené dvere vidieť smerom od hradného kopca. Z uvedeného je zrejmé, že do nadstavby musel byť inštalovaný prívod elektriky“. Podľa žalovaného je teda pochopiteľné, že správny súd konštatoval, že ide o drobnú stavbu a že táto plní doplnkovú funkciu k hlavnej stavbe (domu). Prvostupňový správny orgán a ani žalovaný nezasahovali do oprávnení stavebného úradu, preto osobitne nepreukazovali upevnenie drevenej konštrukcie záhradného domčeka k strešnej terase domu a ani neuvádzali, že ide o drobnú stavbu. Pre ochranu pamiatkových hodnôt v danom prípade je podľa žalovaného prioritné vizuálne vnímanie drevenej konštrukcie tvaru záhradného domčeka v pamiatkovom území, a nie to, či ide alebo nejde o drobnú stavbu. Žalovaný zotrval na tom, že podľa § 32 ods. 5 pamiatkového zákona úpravou stavby nemusí byť stavebná zmena podľa stavebného zákona a nemusí ísť ani o drobnú stavbu.

23. Ďalej žalovaný poukázal na to, že podľa § 32 ods. 7 pamiatkového zákona príslušný krajský pamiatkový úrad určí podmienky vykonania úprav nehnuteľnosti v pamiatkovom území, najmä zásady objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru nehnuteľnosti. Krajský pamiatkový úrad môže určiť aj ďalšie podmienky úprav nehnuteľnosti, a to tie, ktoré korešponujú so zásadami ochrany pamiatkovej rezervácie alebo pamiatkovej zóny podľa § 29 ods. 3 pamiatkového zákona a ktoré môžu obsahovať požiadavky na primerané funkčné využitie územia, na zachovanie, údržbu a regeneráciu historického pôdorysu a parcelácie, materiálovej a objektovej skladby, výškového a priestorového usporiadania objektov, architektonického výrazu, prvkov uličného interiéru a uličného parteru, historickej zelene, charakteristických pohľadov, siluety a panorámy. Tieto podmienky nemusia spĺňať náležitosti stavieb, zmien stavieb ani stavebných úprav podľa stavebného zákona. Zmeny, ktoré podľa stavebného zákona nemusia podliehať povoleniu ani ohláseniu stavebnému úradu, môžu byť z hľadiska pamiatkového zákona veľmi závažné (napr. zmena farby fasády z jemnej pastelovej na výraznú krikl'ávu, zmena zdobenia historickej fasády, výmena historickej brány za novodobú a pod.).

24. Podľa žalovaného konštrukcia dreveného domčeka umiestnená na terase domu vizuálne splyva s domom - nehnuteľnosťou, na ktorej je umiestnená a spôsobuje nepriaznivú vizuálnu zmenu dotknutej časti pamiatkového územia (zmenu objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru nehnuteľnosti). Predmetná drevená konštrukcia so šindľovou strechou na terase domu

je v danom pamiatkovom území cudzorodým prvkom, ktorý narušuje architektonické vnímanie strešnej krajiny a je výrazne vnímateľná z verejného priestranstva, najmä z prístupových ciest k Bratislavskému hradu a tiež z hradného kopca. Umiestnením dreveného domčeka na terasu domu sa zmenilo objemové členenie, výškové usporiadanie, architektonické riešenie exteriéru, zmenil sa obraz strešnej krajiny, došlo k vizuálnej zmene tejto časti pamiatkového územia, teda došlo k úprave nehnuteľnosti, resp. k úprave stavby podľa pamiatkového zákona.

25. Žalovaný upozornil aj na nepriaznivé precedентné dôsledky konania sťažovateľa v pamiatkovom území. V tejto súvislosti uviedol, že v spisovej dokumentácii sú viaceré zápisnice z miestnych ohliadok ako aj fotodokumentácia z rôznych období, ktoré tieto nepriaznivé vizuálne zmeny z hľadiska ochrany pamiatkového fondu preukazujú.

26. V súvislosti s poukazom sťažovateľa na čl. 44 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky poukázal žalovaný na čl. 44 ods. 2 a čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a uviedol, že ústavou garantované základné právo na využívanie vlastníctva nie je nadradené ústavne garantovanému základnému právu na ochranu kultúrneho dedičstva. Ústava Slovenskej republiky bráni vlastníčkovi v bezohľadnom výkone svojho vlastníckeho práva nad mieru ustanovenú zákonom. Právo na ochranu kultúrneho dedičstva prináleží každému občanovi Slovenskej republiky. Štátny orgán je povinný využívať svoje zákonné kompetencie (v danom prípade ochrana kultúrneho dedičstva). Zásah sťažovateľa do pamiatkovo chráneného územia prekračuje hranicu prípustnosti určenú dokumentom Zásady ochrany pre vybrané sektory pamiatkovej rezervácie Bratislava, ktorý KPÚ Bratislava schválil pod č. BN12/340/5/2377/Bar dňa 18.04.2012 podľa § 29 ods. 1 až 3 pamiatkového zákona.

IV.

Právna úprava a právne názory kasačného súdu

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

28. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je rozsudok správneho súdu, ktorým podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. PUSR-2016/9393-2/30659/29/ZLN z 26.04.2016, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

29. Kasačný súd z predloženého spisového materiálu zistil, že Krajský pamiatkový úrad Bratislava ako správny orgán prvého stupňa vydal podľa § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. dňa 02.02.2016 voči žalobcovi ako vlastníčkovi strešnej terasy, ktorá tvorí súčasť bytu č. XX na X. poschodí bytového domu na I. rozhodnutie č. KPUBA-2016/4788-1/7780 z 02.02.2016 (ďalej aj „rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa“) na odstránenie zrealizovanej nepovolenej úpravy nehnuteľnosti - strešnej terasy domu s adresou I., parc. č. XXX/XX, k. ú. Q. F., obec B. - objekt, ktorý nie je národnou kultúrnou pamiatkou evidovanou v Ústrednom zozname pamiatkového fondu ale nachádza sa na území Mestskej pamiatkovej rezervácie Bratislava, v rozsahu - uzatvorená drevená konštrukcia vo vzhľade záhradného domčeka určeného na odkladanie náradia, ktorá je situovaná v priestore strešnej terasy, najneskôr v termíne do 7 kalendárnych dní od úradného doručenia rozhodnutia.

30. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán prvého stupňa uviedol, že úprava strešnej terasy

zrealizovaním nepovolenej drevostavby so šindľovou strechou je z hľadiska ochrany pamiatkového fondu cudzorodým a neestetickým prvkom v danej lokalite, narušuje architektonické riešenie strešnej krajiny v danej ulici, je vizuálne nevhodná a výrazne vnímateľná z prístupových ciest k bratislavskému hradu ako ústredného bodu a symbolu hlavného mesta Slovenskej republiky. Je pritom irelevantné, či uvedenú úpravu strešnej terasy možno alebo nemožno označiť ako stavebnú podľa stavebného zákona, keď KPÚ Bratislava posudzuje úpravy všetkých nehnuteľností v pamiatkovo chránenom území podľa kritérií, ktoré sú usmerňované pamiatkovým zákonom, t. j. vyjadruje sa nielen k stavebným úpravám ako ich definuje stavebný zákon, ale posudzuje aj vhodnosť a estetické riešenie aj dočasných úprav akýchkoľvek nehnuteľností tvoriacich súčasť pamiatkových území (napr. riešenie sezónnych letných exteriérových sedení vrátane ich mobilných súčastí).

31. Z administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že správny orgán prvého stupňa pred vydaním uvedeného rozhodnutia listom č. KPUBA-2015/9076-2/23785 zo 14.04.2015 podľa § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. vyzval žalobcu na vykonanie nápravy, t. j. aby do 15 kalendárnych dní odstránil zo strešnej terasy prislúchajúcej k bytu č. XX na X. poschodí bytového domu na I. uzatvorenú drevenú konštrukciu vo vzhľade záhradného domčeka.

32. Žalovaný na odvolanie žalobcu rozhodnutím PUSR-2016/9393-2/30659/29/ZLN z 26.04.2016 podľa § 10 ods. 2 písm. g/ a § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. v spojení s § 58 ods. 1 a § 59 ods. 2 správneho poriadku zmenil uvedené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa tak, že žalobca je povinný do 15 kalendárnych dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vykonať na vlastné náklady nápravu nehnuteľnosti v pamiatkovom území tak, že zo strešnej terasy domu na I. ulici XX v B., parc. č. XXX/XX, k. ú. Q. F., nachádzajúcom sa na území Pamiatkovej rezervácie Bratislava, bude odstránená uzatvorená drevená konštrukcia vo vzhľade záhradného domčeka, ktorá tam bola umiestnená bez povolenia príslušného orgánu štátnej správy na ochranu pamiatkového fondu.

33. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol, že pamiatkový zákon nedefinuje úpravu stavby tak, že by mala spĺňať náležitosti podľa stavebného zákona. Na to, aby išlo o úpravu stavby podľa pamiatkového zákona postačuje, ak sa zmenilo jej objemové členenie, výškové usporiadanie alebo architektonické riešenie exteriéru. Umiestnením drevenej konštrukcie tvaru záhradného domčeka na strešnej terase predmetnej nehnuteľnosti došlo k naplneniu zmien, ktoré definuje pamiatkový zákon v § 32 ods. 6 a 7 (plošné zmeny, priestorové zmeny, zmeny objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru). Odvolateľ mal o umiestnenie uvedenej konštrukcie v pamiatkovej rezervácii požiadať podľa § 32 ods. 5 a 6 pamiatkového zákona a KPÚ Bratislava mal o jeho žiadosti rozhodnúť podľa § 32 ods. 7 pamiatkového zákona.

34. Podľa čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

35. Podľa čl. 44 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý je povinný chrániť a zveľaďovať životné prostredie a kultúrne dedičstvo.

36. Podľa čl. 44 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nikto nesmie nad mieru ustanovenú zákonom ohrozovať ani poškodzovať životné prostredie, prírodné zdroje a kultúrne pamiatky.

37. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. tento zákon upravuje podmienky ochrany kultúrnych pamiatok, pamiatkových území, archeologických nálezov a archeologických nálezísk v súlade s vedeckými poznatkami a na základe medzinárodných zmlúv v oblasti európskeho a svetového kultúrneho dedičstva, ktorými je Slovenská republika viazaná.

38. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. tento zákon ďalej upravuje organizáciu a pôsobnosť orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ako aj práva a povinnosti vlastníkov a iných

právnických osôb a fyzických osôb a ukladanie pokút za protiprávne konanie na úseku ochrany pamiatkového fondu, ktorý je významnou súčasťou kultúrneho dedičstva a ktorého zachovanie je verejným záujmom.

39. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. pamiatkový fond je súbor hnutelných vecí a nehnuteľných vecí vyhlásených podľa tohto zákona za národné kultúrne pamiatky (ďalej len „kultúrna pamiatka“), pamiatkové rezervácie a pamiatkové zóny. Za pamiatkový fond sa považujú aj veci, o ktorých sa začalo konanie o vyhlásenie za kultúrne pamiatky, pamiatkové rezervácie a pamiatkové zóny.

40. Podľa § 2 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z. z. pamiatkové územie je sídelný územný celok alebo krajinný územný celok sústredených pamiatkových hodnôt alebo archeologických nálezov a archeologických nálezísk, ktorý je z dôvodu ich ochrany podľa tohto zákona vyhlásený za pamiatkovú rezerváciu alebo pamiatkovú zónu.

41. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. pamiatková rezervácia je územie s uceleným historickým sídelným usporiadaním a s veľkou koncentráciou nehnuteľných kultúrnych pamiatok alebo územie so skupinami významných archeologických nálezov a archeologických nálezísk, ktoré možno topograficky vymedziť.

42. Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. základná ochrana kultúrnej pamiatky je súhrn činností a opatrení vykonávaných na predchádzanie ohrozeniu, poškodeniu, zničeniu alebo odcudzeniu kultúrnej pamiatky, na trvalé udržiavanie dobrého stavu vrátane prostredia kultúrnej pamiatky a na taký spôsob využívania a prezentácie, ktorý zodpovedá jej pamiatkovej hodnote a technickému stavu.

43. Podľa § 28 ods. 4 písm. b/ zákona č. 49/2002 Z. z. vlastník nehnuteľnosti, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou a ktorá sa nachádza v pamiatkovej rezervácii, v pamiatkovej zóne alebo v ochrannom pásme je povinný s nehnuteľnosťou nakladať a užívať ju tak, aby neohrozil pamiatkové hodnoty nehnuteľnej kultúrnej pamiatky, pamiatkovej rezervácie alebo pamiatkovej zóny.

44. Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. základná ochrana pamiatkového územia je súhrn činností a opatrení, ktorými orgány štátnej správy a orgány územnej samosprávy v spolupráci s vlastníkmi nehnuteľností zabezpečujú zachovanie pamiatkových hodnôt v území, ich dobrý technický, prevádzkový a estetický stav, ako aj vhodný spôsob využitia jednotlivých stavieb, skupín stavieb, areálov alebo urbanistických súborov a vhodné technické vybavenie pamiatkového územia.

45. Podľa § 29 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. krajský pamiatkový úrad vypracúva zásady ochrany pamiatkového územia, ktoré sú dokumentom na vykonávanie základnej ochrany podľa odseku 1 a sú podkladom pre územný plán. Zásady sú súčasťou územného priemetu ochrany kultúrnych hodnôt územia, ktorý je podkladom na spracovanie územnoplánovacej dokumentácie podľa osobitného predpisu.

46. Podľa § 29 ods. 3 zákona č. 49/2002 Z. z. zásady ochrany pamiatkovej rezervácie alebo pamiatkovej zóny obsahujú požiadavky na primerané funkčné využitie územia, na zachovanie, údržbu a regeneráciu historického pôdorysu a parcelácie, materiálovej a objektovej skladby, výškového a priestorového usporiadania objektov, architektonického výrazu, prvkov uličného interiéru a uličného parteru, historickej zelene, charakteristických pohľadov, siluety a panorámy, archeologických nálezísk, prípadne ďalších kultúrnych a prírodných hodnôt pamiatkového územia.

47. Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. každý je povinný správať sa tak, aby svojím konaním neohrozil základnú ochranu kultúrnych pamiatok podľa § 27 a základnú ochranu pamiatkových území podľa § 29 a nespôsobil nepriaznivé zmeny stavu pamiatkového fondu a stavu archeologických nálezísk.

48. Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. ak krajský pamiatkový úrad zistí, že vlastník nezabezpečuje základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa § 27 alebo nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29, začne konanie o to, aby vlastník v určenej lehote a za určených podmienok zabezpečil

na vlastné náklady nápravu, a to najmä uvedením veci do stavu, ktorý neohrozuje zachovanie jej pamiatkových hodnôt.

49. Podľa § 32 ods. 5 zákona č. 49/2002 Z. z. pred začatím novej stavby alebo úpravy pozemku alebo stavby, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou (ďalej len „úprava nehnuteľnosti“), ale sa nachádza v pamiatkovom území, je vlastník takej nehnuteľnosti povinný vyžiadať si rozhodnutie krajského pamiatkového úradu, a to predložením žiadosti o vydanie rozhodnutia o zámere úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území. Ak vlastník začne úpravu nehnuteľnosti v pamiatkovom území bez právoplatného rozhodnutia o zámere úpravy, krajský pamiatkový úrad začne správne konanie vydaním oznámenia o začatí úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území, ktoré doručí vlastníčkovi nehnuteľnosti, a vyzve ho, aby práce až do vydania rozhodnutia zastavil. Úpravou nehnuteľnosti nie je odstránenie stavby v pamiatkovom území.

50. Podľa § 32 ods. 7 zákona č. 49/2002 Z. z. v rozhodnutí podľa odseku 5 krajský pamiatkový úrad uvedie, či navrhovaný zámer je z hľadiska záujmov chránených týmto zákonom prípustný, a určí podmienky vykonania úprav nehnuteľnosti v pamiatkovom území, najmä zásady objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru nehnuteľnosti. Krajský pamiatkový úrad zároveň určí, či tieto úpravy možno vykonať iba na základe výskumov a inej prípravnej dokumentácie a projektovej dokumentácie a uloží vlastníčkovi povinnosť oznámiť mu vopred začiatok úpravy nehnuteľnosti a predpokladaný koniec úpravy nehnuteľnosti.

51. Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 596/2001 Z. z. o pamiatkových rezerváciách Bardejov, Bratislava, Kežmarok, Levoča, Prešov, Spišská Kapitula a Spišská Sobota (ďalej len „nariadenie č. 596/2001 Z. z.“) bola s účinnosťou od 01.01.2002 vymedzená hranica pamiatkovej rezervácie Bratislava (§ 2) s ustanovením cieľa tohto vymedzenia a predmetu ochrany (§ 8). Cieľom vymedzenia hraníc pamiatkových rezervácií je zabezpečiť ochranu a využívanie historických, urbanistických, architektonických, výtvarných, krajinárskych a kultúrno-spoločenských hodnôt týchto pamiatkových rezervácií v súvislosti s ich ohrozením vyvolaným zmenami životného štýlu a transformáciou spoločenských a ekonomických podmienok (§ 8 ods. 1 nariadenia č. 596/2001 Z. z.). Predmetom ochrany je kultúrno-historické a prírodné prostredie pamiatkových rezervácií s ich historickou, urbanisticko-architektonickou skladbou zástavby (§ 8 ods. 2 nariadenia č. 596/2001 Z. z.).

52. Pamiatková rezervácia Bratislava je zapísaná v Ústrednom zozname kultúrnych pamiatok Slovenskej republiky v registri pamiatkových rezervácií pod poradovým číslom 9 s dátumom vyhlásenia 05.10.1954.

53. Z § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. vyplýva, že ak krajský pamiatkový úrad zistí, že vlastník nezabezpečuje základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa § 27 alebo nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29, začne konanie o to, aby vlastník v určenej lehote a za určených podmienok zabezpečil na vlastné náklady nápravu, a to najmä uvedením veci do stavu, ktorý neohrozuje zachovanie jej pamiatkových hodnôt. Z uvedeného jednoznačne vyplýva povinnosť vlastníka zabezpečovať základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa § 27 zákona č. 49/2002 Z. z., resp. povinnosť zabezpečovať základnú ochranu nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29 zákona č. 49/2002 Z. z. V opačnom prípade krajský pamiatkový úrad je povinný ex offio začať konanie o náprave.

54. Aj z citovaných článkov Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že vlastníctvo zaväzuje a nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom.

55. Vlastník nehnuteľnosti, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou a ktorá sa nachádza v pamiatkovej rezervácii, má povinnosť na základnú ochranu pamiatkového územia a zabezpečovať okrem iného zachovanie pamiatkových hodnôt v území, ich dobrý technický, prevádzkový, a estetický stav, a to svojou spoluprácou s orgánmi štátnej správy a orgánmi územnej samosprávy (§ 29 ods.1 zákona č. 49/2002 Z. z.). Dokonca v zmysle § 30 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. je každý povinný správať sa tak, aby svojim konaním neohrozil základnú ochranu kultúrnych pamiatok podľa § 27 a základnú ochranu

pamiatkových území podľa § 29 a nespôsobil nepriaznivé zmeny stavu pamiatkového fondu a stavu archeologických nálezísk.

56. Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia citoval ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky a zákona č. 49/2002 Z. z., na základe a v medziach ktorých uplatňovali správne orgány svoju správnu úvahu.

57. Odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov preukazuje, že pri svojej správnej úvahe vychádzali zo skutočnosti, že bytový dom na I., postavený na pozemku s parc. č. XXX/XX, k. ú. Q., obec B., je situovaný v Pamiatkovej rezervácii Bratislava a na ochranu pamiatkových hodnôt boli Krajským pamiatkovým úradom Bratislava dňa 18.04.2012 pod č. BA/12/340/5/2377/Bar podľa § 11 ods. 2 písm. b/ zákona č. 49/2002 Z. z. schválené Zásady ochrany pre vybrané sektory pamiatkovej rezervácie Bratislava, ktorých cieľom bolo stanovenie hlavných princípov pamiatkovej ochrany tak, aby pamiatkový fond bol nielen chránený, ale aj správne využívaný a prezentovaný v súlade so svojimi hodnotami. Tento odborný metodický materiál je podkladom pre vykonávanie základnej ochrany pamiatkového územia v zmysle § 29 ods. 2 a § 32 zákona č. 49/2002 Z. z.

58. Zo zákona č. 49/2002 Z. z. vyplýva, že krajský pamiatkový úrad je oprávnený vydávať individuálne správne akty, pričom sám posudzuje rozsah a závažnosť ich dopadu (aj estetického) na samotnú národnú kultúrnu pamiatku a pamiatkové územie. Správny orgán je v zmysle zákona viazaný obsahom zásad ochrany pamiatkového územia (v danom prípade Zásady ochrany pre vybrané sektory pamiatkovej rezervácie Bratislava).

59. V tejto súvislosti považuje kasačný súd za potrebné pripomenúť, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúma správny súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (§ 27 ods. 2 SSP).

60. Z rozhodnutí správnych orgánov je zrejmé, ako a čím mala byť dotknutá ochrana pamiatkovej rezervácie Bratislava.

61. Žalovaný vo svojom rozhodnutí s odkazom na ustanovenia zákona č. 49/2002 Z. z. a na jednotlivé body Zásad ochrany pre vybrané sektory pamiatkovej rezervácie Bratislava uviedol, že podľa týchto zásad je chránená aj celá strešná krajina pamiatkovej rezervácie. Umiestnením drevenej konštrukcie na strešnej terase predmetnej nehnuteľnosti, s ktorou vizuálne splyva, sa zmenil aj vzhľad strechy a celej budovy v pamiatkovom území, na ktorej je konštrukcia umiestnená. Podľa žalovaného je predmetná konštrukcia z historického hľadiska v danom pamiatkovom území cudzorodý a rušivý prvok, keď v žiadnom historickom období sa na území dnešnej pamiatkovej rezervácie Bratislava neumiestňovali na strechy budov drevené telesá pripomínajúce záhradné domčeky. Žalovaný považoval za podstatné, že predmetná drevená konštrukcia so šindľovou strechou je výrazne vnímateľná z verejného priestranstva, najmä z prístupových ciest k Bratislavskému hradu a v diaľkových pohľadoch splyva s nehnuteľnosťou, na ktorej je umiestnená a spôsobuje nepriaznivú vizuálnu zmenu dotknutej častí pamiatkového územia, zmenu objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru nehnuteľnosti. O uvedenom svedčí fotodokumentácia založená v administratívnom spise.

62. Pokiaľ žalovaný na základe uvedeného skutkového stavu dospel k názoru, že umiestnenie predmetnej drevenej konštrukcie na terasu stavby, nachádzajúcej sa v pamiatkovom území, predstavuje úpravu stavby podľa § 32 ods. 5 zákona č. 49/2002 Z. z., nakoľko táto konštrukcia vytvára nové objemové členenie, výškové usporiadanie a architektonický vzhľad dotknutej stavby, o čom svedčí aj fotodokumentácia založená v administratívnom spise, nevybočil podľa názoru kasačného súdu z medzí a hľadísk zákona č. 49/2002 Z. z., keď tento neustanovuje, že by malo ísť o úpravu stavby v zmysle stavebného zákona.

63. Ak teda žalobca na strešnej terase bytového domu, nachádzajúceho sa v pamiatkovom území, umiestnil drevenú konštrukciu v tvare záhradného domčeka, v dôsledku čoho došlo k zmene

objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického vzhľadu tohto bytového domu, a to bez predchádzajúceho rozhodnutia príslušného krajského pamiatkového úradu (§ 32 ods. 5 a 7 zákona č. 49/2002 Z. z.), bol namieste postup podľa § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z.

64. Na základe uvedeného dospel kasačný súd k záveru, že správne orgány s poukazom na zistený skutkový stav konali v medziach a v rozsahu kompetencií stanovených zákonom č. 49/2002 Z. z.

65. K námietkam sťažovateľa ohľadne charakteru fotodokumentácie, tvoriacej podklad rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov, poukazuje kasačný súd na odôvodnenie rozsudku správneho súdu v tomto smere, s ktorým sa kasačný súd stotožňuje a považuje ho za dostatočné.

66. Ostatné námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

67. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v kasačnom konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP). Žalovanému kasačný súd náhradu trov kasačného konania nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním žalovanému ani trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

68. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011, § 139 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.